



Arrest

nr. 151 543 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Tadzjiekse staatsburger van gemengde Tadzjiekse-Afghaanse origine te zijn. U werd geboren op 6/9/1996 in de Tadzjiekse hoofdstad Dushanbe en was nog minderjarig toen u naar België kwam. U kende een moeilijke jeugd. Uw moeder was alcoholicus en mishandelde u. Uw vader was vaak weg van huis omwille van zijn werk. Hij werkte als drugsinformant voor de Tadzjiekse en Afghaanse overheid en had daarnaast ook nog een eigen fabriekje. Na de scheiding van uw ouders, ergens in 2010, ging u bij uw vader wonen en verbrak u alle contact met uw moeder. Telkens wanneer uw vader naar het buitenland was, kwam een vriend van uw vader, G. (...), tijdelijk bij u inwonen. Met de scheiding van uw ouders, waren uw problemen echter niet ten einde. De broers van uw moeder konden namelijk niet verkroppen dat uw vader van hun zus was gescheiden. Kort na de scheiding hebben ze uw vader daarom tot 2 maal toe met de dood bedreigd. Een van beide keren werd uw vader ook door hen

geslagen. Enkele van de broers van uw moeder waren bovendien verwickeld in drugshandel en hadden ook om die reden problemen met uw vader, over wie ze mogelijk te weten waren gekomen dat hij een drugsinformant was. Ook de etnische origine van uw vader was voor hen een probleem.

Eind maart 2012, op 28 of 30 maart 2012, vertrok uw vader zoals gebruikelijk voor zijn werk naar Afghanistan. Twee dagen na dit vertrek kreeg u telefoon van uw grootmoeder uit Afghanistan om te informeren of uw vader al uit Tadzjikistan was vertrokken, aangezien hij nog niet in Afghanistan was gearriveerd. U probeerde uw vader op te bellen, maar kon hem niet bereiken, want zijn telefoon bleek uitgeschakeld te zijn. Een week na het vertrek van uw vader, reisde uw grootmoeder vanuit Afghanistan naar Tadzjikistan. Samen met de vriend van uw vader deden jullie bij de politie aangifte van de verdwijning van uw vader. Twee weken na de verdwijning van uw vader werd u onderweg van school naar huis bedreigd door de broers van uw moeder. Ze dreigden ermee u net als uw vader de dood in te jagen. Ook hiervan werd aangifte gedaan bij de politie. U deed dit samen met G. (...), de vriend van uw vader. Deze aangiftes leverden echter niets op. Twee à drie maanden na de verdwijning van uw vader reisde ook uw oom uit België, A. H. (...) (O.V. (...)), naar Tadzjikistan af. Omdat hij en uw grootmoeder van oordeel waren dat uw leven in gevaar was, startte uw oom de procedure om voor u de nodige reisdocumenten te regelen om naar België te komen. In tussentijd ging u samen met uw grootmoeder naar Afghanistan, waar jullie eveneens aangifte deden van de verdwijning van uw vader bij de politie in Mazar-e-Sharif. Na een tiental dagen moest u echter naar Tadzjikistan terugkeren omdat u naar de Duitse ambassade diende te gaan in functie van uw visumaanvraag. Eenmaal dit was afgehandeld, een week of anderhalve week later, ging u samen met uw grootmoeder opnieuw naar Afghanistan, waar u nog een maand tot anderhalve maand verbleef. Daarna keerde u terug naar Tadzjikistan om uw reisdocumenten op te halen en vertrok richting België.

U verliet Tadzjikistan uiteindelijk op 22 september 2012. Vanuit Dushanbe reisde u met het vliegtuig naar Frankfurt. Daar werd u opgepikt door uw oom A. (...), die u naar België bracht. U bereikte België op 22 september 2012 en diende een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 2 oktober 2012. Na de dood van de moeder van uw oom, uw grootmoeder, reisde uw oom in de zomer van 2013 naar Afghanistan om er meer te weten te komen over uw vader, echter zonder resultaat. Bovendien werd uw oom er aangevallen door dezelfde drugssmokkelaars met wie uw vader problemen kende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Tadzjiekse paspoort, een medisch attest uit België, 2 originele foto's, een document met de contactgegevens van een ziekenhuis in Dushanbe en een betalingsbewijs van een ziekenhuis in Tadzjikistan.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw herkomstland hebt verlaten omdat uw leven er in gevaar was nadat uw vader eind maart 2012 spoorloos verdween. Daarnaast haalde u ook aan dat u na de verdwijning van uw vader door uw ooms langs moederskant met de dood bedreigd werd. Eerder, nog voor de verdwijning van uw vader, hadden ze er ten aanzien van uw vader reeds mee gedreigd hem en zijn gezin te vermoorden, wat u doet vermoeden dat zij iets te maken hebben met de verdwijning van uw vader.

U slaagde er evenwel niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst waren uw verklaringen over bepaalde kernelementen van uw asielrelaas onaannemelijk vaag. Zo stelde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat uw oom op het moment van uw gehoor niet in België was, maar hij naar Afghanistan was gegaan om er uw vader te zoeken (CGVS 1, p. 18). Toen u later gevraagd werd waarom hij precies naar Afghanistan ging om uw vader te zoeken en niet naar Tadzjikistan, repliceerde u dat u niet wist wat de exacte reden was dat hij naar Afghanistan ging en hij u dat ook niet concreet heeft verteld. U vervolgde dat hij misschien het graf van uw grootmoeder wilde bezoeken die onlangs is gestorven, maar u het eigenlijk niet precies wist. Toen u gevraagd werd wat u hiermee bedoelde, meer bepaald dat u niet wist of uw oom naar Afghanistan ging om uw vader te zoeken dan wel om het graf van zijn overleden moeder te bezoeken of dat u niet wist waarom uw oom naar Afghanistan ging en niet naar Tadzjikistan, antwoordde u dat uw oom misschien ook naar Tadzjikistan ging, maar hij het u niet gezegd had. Uiteindelijk moest u zelfs toegeven dat u niet eens wist of uw oom wel naar Afghanistan ging om uw vader te zoeken, maar u dit slechts vermoedde (CGVS 1, p. 19). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS was u dan weer erg vaag over wat uw oom precies had ondernomen tijdens zijn verblijf in Afghanistan. Zo wist u wel dat uw oom tijdens zijn verblijf in Afghanistan zelf was aangevallen, volgens uw oom door dezelfde drugssmokkelaars met wie uw vader problemen had, maar wist u niet wat uw oom precies overkomen was. U had ook geen idee of uw oom bij deze aanval verwondingen opliep en heeft het hem ook niet gevraagd omdat hij geen uiterlijke verwondingen had (CGVS 2, p. 4). U wist evenmin of uw oom naar aanleiding van deze aanval klacht had ingediend bij de politie in Afghanistan (CGVS 2, p. 14). Verder had u geen enkel idee welke concrete stappen uw oom in Afghanistan had ondernomen om uw vader te zoeken of meer informatie over hem te verkrijgen. Uw oom had u verteld dat hij alles gedaan had wat mogelijk was en hij niets meer over uw vader te weten gekomen was. Waar of bij wie hij zich had geïnformeerd, wist u niet

(CGVS 2, p. 4). U liet ook na om zich hierover bij uw oom verder te informeren. Voor dit gebrek aan interesse kon u geen afdoende uitleg geven, u herhaalde slechts dat uw oom had gezegd dat hij overal was geweest en aan iedereen naar uw vader had gevraagd, maar hij niets kon achterhalen (CGVS 2, p. 4). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS wist u bovendien nog steeds niet of uw oom enkel naar Afghanistan was geweest om uw vader te zoeken dan wel of hij ook naar Tadzjikistan was gereisd om daar informatie over uw vader te proberen inwinnen. Sterker nog, u heeft er uw oom zelfs niet eens naar gevraagd, naar eigen zeggen omdat uw oom naar België is gekomen en u alles vertelde (CGVS 2, p. 6). Deze verklaring is niet afdoende. U verklaarde immers dat uw oom u niet vertelde of hij al dan niet naar Tadzjikistan was geweest. Dat u hier zodoende zelf niet naar hebt geïnformeerd, roept twijfels op over zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij concrete en gedetailleerde informatie kan verschaffen over alle elementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas of hij op zijn minst ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich over deze elementen te informeren. Dat u naliert zich over de hierboven opgesomde elementen verder te informeren, tast zowel de geloofwaardigheid als de ernst van de door u ingeroepen vrees aan.

Voorts slaagde u er niet in de door u ingeroepen problemen met enig document te staven. Zo vertelde u dat u in Tadzjikistan een week na de verdwijning van uw vader samen met uw grootmoeder en de vriend van uw vader naar de politie ging om aangifte te doen van de verdwijning van uw vader. De politie registreerde de aangifte en beloofde jullie te verwittigen indien er nieuws was (CGVS 1, p. 7). Ook in Afghanistan ging u samen met uw grootmoeder aangifte doen van de verdwijning van uw vader bij de politie in Mazar-e-Sharif (CGVS 1, p. 15). Daarnaast deed u in Tadzjikistan ook aangifte van het feit dat uw ooms langs moederskant u bedreigden toen u onderweg was naar school (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS vertelde u nog dat uw oom in Afghanistan ook een petitie of verzoekschrift heeft ingediend met betrekking tot de verdwijning van uw vader (CGVS 2, p. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de ordediensten in Afghanistan niet bij wet verplicht zijn documenten uit te reiken indien er bij hen een klacht wordt ingediend of aangifte wordt gedaan en er in Afghanistan ook geen dergelijke praktijk bestaat. In Tadzjikistan daarentegen, verstrekt de politie naar aanleiding van de aangifte van een misdad deed steeds een zogenaamde kennisgevingscoupon. Elke burger, ongeacht zijn staatsburgerschap, die bij de Tadzjikse politie aangifte heeft gedaan van een misdrijf, moet bijgevolg in staat zijn een dergelijke kennisgevingscoupon, die aantoon dat zijn verklaringen door de politie werden afgenomen, voor te leggen. Het feit dat u hier niet in slaagde, brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Vervolgens werden er verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld, zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen enerzijds als tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten anderzijds. Zo vertelde u tijdens uw eerste interview bij het CGVS dat uw vader verdwenen was en u tot op dat moment geen nieuws had over wat er met hem was gebeurd. U had zelfs geen idee of hij al dan niet in leven was (CGVS 1, p. 5-7). Toen u later tijdens datzelfde interview gevraagd werd of u behalve toen uw vader u als klein kind meenam naar Afghanistan later nog naar Afghanistan bent gereisd, antwoordde u opmerkelijk genoeg of er bedoeld werd na de dood van uw vader (CGVS 1, p. 10). Toen u tijdens uw tweede interview bij het CGVS op deze uitspraak werd gewezen, kon u hiervoor geen aannemelijke verklaring geven. In eerste instantie ontkende u dat u gezegd had dat uw vader dood was, waarna u andermaal herhaalde dat uw vader verdwenen was en u niet wist of hij dood dan wel in leven was. Nogmaals gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheid, kon u er uiteindelijk geen enkele geven (CGVS 2, p. 13).

Ook tussen uw verklaringen en de door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde documenten werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld. Vooreerst verklaarde u dat uw ouders in 2010 gescheiden waren en u sinds de scheiding bij uw vader woonde. Uw adres was sindsdien ook officieel veranderd aangezien officiële post naar het adres van uw vader zou worden gestuurd (CGVS 1, p. 4-5, 8). Met uw moeder had u sinds de scheiding geen enkel contact meer (CGVS, p. 5). Opmerkelijk genoeg gaf u bij uw visumaanvraag, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, wel het adres van uw moeder op. Toen u hier tijdens uw tweede interview bij het CGVS op gewezen werd, vroeg u of u wel degelijk het adres van uw moeder had geschreven. Toen dit u bevestigd werd, verklaarde u dat u het adres van uw moeder had opgegeven omdat u op dat moment op het adres van uw moeder geregistreerd was. Erop gewezen dat u tijdens uw vorige interview het tegenovergestelde had verklaard, antwoordde u dat u bij uw vader woonde, maar u nog steeds op het adres van uw moeder geregistreerd stond. Er andermaal attent op gemaakt dat u tijdens uw vorige interview had gezegd dat officiële post naar het adres van uw vader zou worden gestuurd en u zodoende bij uw vader was geregistreerd, repliceerde u dat u in uw kindertijd op het adres van uw moeder geregistreerd stond en uw vader later, toen u bij hem woonde, uw officieel adres had aangepast naar zijn adres (CGVS, 2, p. 11), wat uw verklaringen ook onderling tegenstrijdig maakt. Nogmaals gevraagd waarom u dan bij uw

visumaanvraag het adres van uw moeder opgaf als u bij uw vader woonde, wierp u op dat u het visumaanvraagformulier niet had ingevuld, maar uw oom dit had gedaan. Erop gewezen dat u het formulier wel had ondertekend, beaamde u dit. Op de vraag waarom uw oom het adres van uw moeder zou opgeven als u daar al 2 jaar niet meer woonde, kon u geen antwoord geven (CGVS 2, p. 11-12). Uw verklaringen over deze visumaanvraag waren bovendien hoe dan ook inconsistent. Toen u bij tijdens uw eerste interview bij het CGVS gevraagd werd of u het visum waarmee u naar België kwam zelf had aangevraagd of iemand anders dat voor u had gedaan, vertelde u dat uw grootmoeder uw oom hier in België op de hoogte had gebracht van de verdwijning van uw vader en het levensgevaar dat u zelf liep. Daarna reisde uw oom af naar Tadzjikistan en startte er de procedure om uw documenten te regelen (CGVS 1, p. 10). Uw oom kwam naar Tadzjikistan ruim 2 of 3 maanden na de verdwijning van uw oom (CGVS 1, p. 11). Tijdens uw tweede interview bij het CGVS vertelde u dan weer dat u voor de komst van uw oom in Tadzjikistan zelf al 2 of 3 keer alleen naar de ambassade was geweest in functie van uw visumaanvraag en later ging u nog 2 of 3 keer samen met uw oom naar de ambassade in functie van dezelfde visumaanvraag. Zelf ging u een eerste keer naar de ambassade om een visum aan te vragen ongeveer twee weken na de verdwijning van uw vader (CGVS 2, p. 9-10). Deze verklaringen vallen niet te rijmen met uw eerdere verklaringen dat uw oom de procedure voor het verkrijgen van uw visum opstartte. Het is trouwens opmerkelijk dat u tijdens uw eerste interview bij het CGVS geen melding het gemaakt van het feit dat u eerst zelf stappen hebt ondernomen om een visum te verkrijgen, net omdat u daar uitdrukkelijk naar werd gevraagd. Zij er bovendien op gewezen dat u tijdens uw interview bij de DVZ nog iets anders verklaard had, meer bepaald dat het de vriend van uw vader, een zekere G. (...), was die voor u een visum aanvroeg bij de Duitse ambassade (Verklaring DVZ, nr. 16), wat eveneens in strijd is met uw beide verklaringen ten overstaan van het CGVS.

Zoals reeds aangehaald, verklaarde u dat uw ouders in 2010 scheidde en u en uw vader sindsdien samen op een ander adres in Dushanbe verbleven dan uw moeder (CGVS 1, p. 4-5 – CGVS 2, p. 11, Verklaring DVZ, nr. 11 en 12). Na de scheiding had u zelf geen contact meer met uw moeder en ook uw vader had geen contact meer met haar (CGVS 2, p. 9). Uw vader en moeder hadden voorheen immers reeds altijd ruzie en problemen en na de scheiding had uw vader niet enkel problemen met uw moeder, maar ook met haar broers, die tegen uw vader waren en hem bedreigden omwille van zijn etnische origine, het feit dat hij van uw moeder gescheiden was en omwille van zijn werk als drugsinformant (CGVS 1, p. 8 en 16-17). Op het officiële toestemmingsformulier dat aan uw visumaanvraag is toegevoegd, staat voor uw beide ouders echter hetzelfde adres opgegeven, namelijk '(...)', wat volgens uw verklaringen het huis van uw moeder was (CGVS 1, p. 4). Aangezien dit toestemmingsformulier is opgesteld op 12 augustus 2011 en uw ouders al in 2010 scheidde en u al sinds 2010 samen met uw vader op een ander adres woonde (CGVS 1, p. 4-5 – CGVS 2, p. 11, Verklaring DVZ, nr. 11 en 12), roept dit ernstige twijfels op over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Te meer omdat het in de door u geschetste en hierboven opgesomde omstandigheden weinig aannemelijk is dat uw vader zijn adres na de scheiding van uw moeder niet zou hebben veranderd. Toen u tijdens uw tweede interview bij het CGVS geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u niet zeker wist of uw vader zijn adres had veranderd of niet (CGVS 2, p. 12). Enkele ogenblikken eerder had u nochtans gesteld dat uw vader zowel uw adres als het zijne na de scheiding had veranderd (CGVS 2, p. 11), waardoor een nieuwe tegenstrijdigheid ontstond. Toen u hierop gewezen werd, antwoordde u dat men dat normaal niet zo had mogen schrijven en u niet wist waarom dat dan wel het geval was (CGVS 2, p. 12), wat bovenstaande tegenstrijdigheden enkel versterkt. Niet alleen brengen al deze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang, ze maken het voor het CGVS tevens onmogelijk om uw werkelijke familiale situatie en zodoende ook de werkelijke vrees ten aanzien van uw moeder en haar familie in te schatten.

Zij er volledigheidshalve op gewezen dat de door u ingeroepen geheugenproblemen niet volstaan als verschoningsgrond voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden. Zo dient vooreerst aangestipt te worden dat u noch tijdens uw interview bij de DVZ, noch tijdens uw eerste interview bij het CGVS melding maakte van geheugen- of zelfs concentratieproblemen. Nochtans dateert het door u voorgelegde medische attest aangaande deze geheugen- en concentratieproblemen al van 26 juli 2013, met andere woorden van een week voor uw eerste interview bij het CGVS. Pas tijdens uw tweede interview bij het CGVS, ruim een jaar later, beriep u zich plots op geheugenproblemen. Uit de neerslag van uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen tijdens uw eerste interview bij het CGVS blijkt evenmin dat uw geheugen u parten zou spelen. Tijdens beide interviews kon u immers nauwkeurige en gedetailleerde informatie verschaffen, hoewel u overeenkomstig het door u voorgelegde medische attest op dat moment reeds geplaagd werd door concentratie- en geheugenproblemen. Uit de respectieve schriftelijke verslagen kan bovendien evenmin worden afgeleid dat u de vragen niet begrepen had. Vervolgens zij benadrukt dat uit het betreffende medische attest geenszins kan worden afgeleid op basis waarvan dhr. F. (...), die trouwens een huisarts en geen psycholoog of psychiater is, tot de diagnose PTSD is gekomen. Uit dit attest kan slechts

worden geconcludeerd dat de diagnose PTSD werd gesteld op basis van 1 consult en op grond van uw persoonlijke verklaringen (cfr. 'anamnese'). Dit attest bevat bovendien geen enkele informatie over de eventuele behandeling of opvolging van de vastgestelde problemen. Meer nog, vormelijk is dit attest eigenlijk een doorverwijzingsbrief aan een andere arts. Echter de naam van de arts waaraan deze doorverwijzingsbrief zou zijn geschreven, is niet ingevuld. Aangezien dit document zodoende géén enkel uitsluitel biedt met betrekking tot de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van de diagnose, en evenmin indicaties bevat van een eventuele behandeling of opvolging, kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing vormt voor de door u ingeroepen geheugenproblemen. Zodoende kunnen deze geheugenproblemen niet weerhouden worden ter verschoning van de hierboven opgesomde tegenstrijdigheden en vaagheden.

Wat de door u ingeroepen medische problemen betreft, meer bepaald uw nierproblemen en problemen met uw geheugen, moet erop gewezen worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u reeds lange tijd problemen kende met uw nieren en u hiervoor ook in Tadzjikistan reeds jaren behandeld werd (Verklaring DVZ, nr. 39 - CGVS 2, p. 8). Wat betreft uw psychologische en geheugenproblemen, moet gewezen worden op een discrepantie tussen uw verklaringen en een door u ter staving van deze problemen voorgelegd medisch attest. In het reeds aangehaalde medische attest van dr. F. (...) d.d. 26/7/2013 staat namelijk te lezen dat u psychologische problemen hebt, en u meer bepaald aan PTSD lijdt, als gevolg van het verlies van uw ouders en de confrontatie met oorlogsgeweld. Dit is opmerkelijk aangezien u zelf nooit melding hebt gemaakt van enige confrontatie met oorlogsgeweld, noch bij de DVZ, noch bij het CGVS. Toen u hierop attent werd gemaakt, kon u hiervoor geen afdoende verklaring geven. U stelde slechts dat u de dokter daarover nooit iets verteld heeft en de dokter waarschijnlijk doelde op de problemen die u kende met de familie (d.i. de familie van uw moeder) (CGVS 2, p. 14). U verklaarde verder dat u zelf weinig over uw psychologische problemen hebt verteld aan uw behandelende arts. Uw oom zou in uw afwezigheid reeds alles over uw medische problemen hebben toegelicht aan uw dokter, omdat uw oom alles over u weet. U verklaarde anderzijds wel dat u aanwezig was toen uw oom uw dokter inlichtte over uw psychologische problemen (CGVS 2, p. 13). Wat er ook van zij, deze discrepantie tussen uw eigen verklaringen en het door u voorgelegde medische attest, roept verdere vragen op over de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas en laat geenszins toe te concluderen dat uw psychologische en geheugenproblemen verband houden met de problemen die u in het kader van uw asielrelaas uiteenzette. Te meer omdat uit dit medisch attest, zoals reeds aangehaald, blijkt dat de diagnose enkel en alleen werd gesteld op basis van uw verklaringen. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Tadzjieks paspoort, 2 foto's, een document met de contactgegevens van een ziekenhuis in Dushanbe en een betalingsbewijs van een Tadzjieks ziekenhuis) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw paspoort bevat immers louter informatie over uw identiteit en reisroute, die hier niet betwist worden. De foto's vermogen evenmin bovenstaande beslissing te wijzigen. Op de ene foto bent u te zien samen met uw oom. Op de tweede foto staan uw oom, uw vader, een vriend van uw vader en uzelf afgebeeld. Volgens de vermelding op de achterkant van beide foto's werden ze allebei genomen in 2009, met andere woorden, nog voor het begin van de problemen naar aanleiding waarvan u uw herkomstland verliet. Het betalingsbewijs toont slechts aan dat u in het betreffende ziekenhuis op consultatie ging en/of behandeld werd, maar bevat geen concrete informatie over de door u aangehaalde problemen. Het document met daarop de adresgegevens van een ziekenhuis in Dushanbe bevat evenmin informatie met betrekking tot de door u ingeroepen problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “artikel 48/2-3 juncto 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De schending van het artikel 5 EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zoals reeds gesteld, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkenen en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde vaagheden in haar verklaringen in verband met haar bewering dat haar oom naar Afghanistan gegaan zou zijn om haar vader te zoeken, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar oom teruggekeerd was om haar vader te zoeken. Evenwel zijn de motieven van haar oom om naar Afghanistan/Tadzjikistan terug te keren persoonlijk voor haar oom en hebben deze niets te maken met haar eigen situatie. De motieven van de reis van haar oom zijn van ondergeschikt belang en wat primeert is dat haar oom tijdens deze reis bedreigd werd door de broers van de moeder van verzoekende partij. Verder haalt verzoekende partij nog aan dat het niet zeker is of

haar oom hierbij gewond raakte en bemerkt zij dat *“niet elke bedreiging gepaard gaat met fysiek geweld”*.

2.2.4.2. De Raad is echter van mening dat, gezien de verdwijning van haar vader een kernelement van haar asielaanvraag betreft, van verzoekende partij verwacht kan worden dat, wanneer haar oom naar Afghanistan gaat om er haar vader te zoeken zoals zij beweert, zij hierover concrete en gedetailleerde informatie kan verschaffen of op zijn minst ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich over deze elementen te informeren. Tijdens haar eerste gehoor verklaarde verzoekende partij aanvankelijk dat haar oom naar Afghanistan was gegaan om er haar vader te zoeken. Later geeft zij tijdens datzelfde gehoor echter toe dat zij niet wist of haar oom naar Afghanistan ging om haar vader te zoeken, maar dat zij dit slechts vermoedde. Tevens gaf zij aan dat haar oom misschien ook naar Tadzjikistan was geweest, maar hij had het haar niet gezegd. Tijdens haar tweede gehoor wist verzoekende partij nog steeds niet of haar oom enkel naar Afghanistan was geweest om haar vader te zoeken dan wel of hij ook naar Tadzjikistan was gereisd om daar informatie over haar vader te proberen inwinnen en zij heeft er haar oom zelfs niet naar gevraagd. Verder was verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor erg vaag over wat haar oom precies had ondernomen tijdens zijn verblijf in Afghanistan, zo wist zij wel dat haar oom tijdens zijn verblijf in Afghanistan zelf was aangevallen, maar wist zij niet wat haar oom precies overkomen was, wist zij niet of haar oom bij deze aanval verwondingen opliep en zij heeft hiernaar ook niet gevraagd omdat hij geen uiterlijke verwondingen had, wist zij niet of haar oom naar aanleiding van deze aanval klacht had ingediend bij de politie in Afghanistan en had zij geen enkel idee van de concrete stappen die haar oom in Afghanistan had ondernomen om haar vader te zoeken of meer informatie over hem te verkrijgen. Met haar opmerking in haar verzoekschrift dat het niet zeker is of haar oom gewond geraakte bij de aanval, verklaart verzoekende partij op generlei wijze waarom zij, aangezien zij hiervan niet zeker is, hiernaar dan niet heeft gevraagd. De vaststelling dat verzoekende partij over deze elementen die raken aan de kern van haar asielaanvraag niet op de hoogte is en nagelaten heeft zich hierover verder te informeren, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij er niet in slaagde de door haar ingeroepen problemen met enig document te staven, terwijl zij nochtans vertelde dat zij in Tadzjikistan een week na de verdwijning van haar vader samen met haar grootmoeder en de vriend van haar vader naar de politie ging om aangifte te doen van de verdwijning van haar vader en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat in Tadzjikistan de politie naar aanleiding van de aangifte van een misdaad steeds een zogenaamde kennisgevingscoupon verstrekt, oppert verzoekende partij dat zij na de bedreigingen gevlucht is naar haar grootmoeder in Afghanistan en slechts twee keer kort is teruggekeerd naar Tadzjikistan, waardoor zij mogelijk deze kennisgevingscoupons uit het oog verloren is. Bovendien dient rekening gehouden te worden met haar jeugdige leeftijd ten tijde van haar vlucht, waardoor niet van haar verwacht kan worden dat zij zou weten dat deze kennisgevingscoupons van belang zouden zijn tijdens haar asielaanvraag. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat documenten in een asielaanvraag slechts een ondersteunende werking hebben en dat de afwezigheid van stukken op zich niet tot de ongelooftwaardigheid van het asielaanvraag kan leiden.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-asielaanvraag zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn aanvraag. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-asielaanvraag aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielaanvraag van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omdat haar leven er in gevaar was nadat haar vader eind maart 2012 spoorloos verdween en zij na de verdwijning van haar vader door haar ooms langs moederskant met de dood bedreigd werd – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij, eventueel na haar aankomst in België, veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze kennisgevingscoupons van haar aangiftes in Tadzjikistan van de verdwijning van haar vader en van het feit dat haar ooms langs moederskant haar bedreigden te bemachtigen.

2.2.6.1. Aangaande de tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar eerste gehoor niet te weten of haar vader in leven was en anderzijds haar latere verklaring tijdens haar eerste gehoor, wanneer haar gevraagd werd of zij behalve toen haar vader haar als klein kind meenam naar

Afghanistan later nog naar Afghanistan is gereisd, of er bedoeld werd na de dood van haar vader, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar eerste gehoor het sterke vermoeden had dat haar vader overleden zou kunnen zijn, daar haar vader toen reeds één jaar en vier maanden verdwenen was. Toen zij sprak over de dood van haar vader, betrof dit dan ook een verspreking ten gevolge van dit sterke vermoeden.

2.2.6.2. De Raad acht het evenwel onaannemelijk dat, hoewel verzoekende partij verklaarde dat haar vader verdwenen was, dat zij op dat moment geen nieuws had over wat er met hem was gebeurd en dat zij niet wist of hij al dan niet in leven was, plots wanneer haar tijdens datzelfde interview gevraagd wordt of zij behalve toen haar vader haar als klein kind meenam naar Afghanistan later nog naar Afghanistan is gereisd, vraagt of er bedoeld wordt na de dood van haar vader. Dat verzoekende partij al zou spreken over de dood van haar vader, zonder hierover allesbehalve enige zekerheid te hebben (*"Mijn vader verdween. Ik heb geen nieuws over hem of hij nog leeft of niet."* (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2013, p. 5)), is geenszins plausibel.

2.2.7.1. Wat betreft de onderling tegenstrijdige verklaringen en de tegenstrijdigheden tussen de door haar voorgelegde documenten en haar verklaringen in verband met haar adres, stelt verzoekende partij dat na de scheiding van haar ouders in 2010 haar feitelijke woonplaats bij haar vader was en haar wettelijke woonplaats bij haar moeder. Gezien verzoekende partij ten tijde van de scheiding veertien jaar was, kan worden aangenomen dat het al dan niet wijzigen van haar officiële woonplaats door haar vader geregeld werd en verzoekende partij hiervan derhalve slechts in beperkte mate op de hoogte is. Voorts stelt verzoekende partij dat haar oom haar visumaanvraag geregeld heeft en dat haar oom op correcte wijze een visum aangevraagd heeft op het adres van haar moeder, waar zij immers wettelijk geregistreerd werd.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat door verzoekende partij nergens tijdens haar gehoren werd aangegeven dat zij van het al dan niet wijzigen van haar officiële woonplaats door haar vader na de scheiding van haar ouders in 2010 niet goed op de hoogte zou zijn. Tijdens haar eerste gehoor geeft zij aan dat officiële post naar het adres van haar vader werd gestuurd (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2013, p. 4-5). Tijdens haar tweede gehoor stelt zij dan weer dat zij bij haar vader woonde, maar dat zij nog steeds op het adres van haar moeder geregistreerd stond (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2014, p. 11), om onmiddellijk daarna te verklaren dat zij in haar kindertijd op het adres van haar moeder geregistreerd stond en haar vader later, toen zij bij hem woonde, haar officieel adres had aangepast naar zijn adres (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2014, p. 11). Enige twijfel hierover laat zij echter nergens blijken. Dat verzoekende partij vervolgens in haar verzoekschrift dan weer beweert dat haar feitelijke woonplaats bij haar vader was en haar wettelijke woonplaats bij haar moeder, kan dan ook allesbehalve overtuigen. Omwille van haar tegenstrijdige verklaringen over waar zij officieel geregistreerd stond, is haar uitleg dat haar oom op correcte wijze een visum heeft aangevraagd op het adres van haar moeder omdat zij daar geregistreerd was, evenmin plausibel. De vaststelling dat het opmerkelijk is dat bij de visumaanvraag van verzoekende partij het adres van haar moeder was opgegeven, terwijl zij daar reeds twee jaar niet meer woonde, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8.1. Wat haar inconsistente verklaringen over haar visumaanvraag aangaat, bemerkt verzoekende partij dat zij weliswaar eerst zelf ging informeren voor een visum, maar het bleek dat zij hiervoor haar oom nodig had, wellicht omdat zij minderjarig was. De vastgestelde inconsistentie kan dan ook verklaard worden door het gegeven dat zij eerst een poging deed om een visum aan te vragen, maar dit echter niet kon zonder bijstand van haar oom. Daarom had zij dan ook tijdens haar eerste gehoor verklaard dat haar oom de procedure startte.

2.2.8.2. De Raad is echter van oordeel dat bovenstaande uitleg niet kan overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat haar oom de procedure had opgestart om haar documenten te verkrijgen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2013, p. 10), terwijl uit haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor blijkt dat zij voor de komst van haar oom in Tadzjikistan zelf al twee of drie keer alleen naar de ambassade was geweest in functie van haar visumaanvraag, dat men toen vroeg naar haar paspoort, haar foto en andere documenten en dat zij derhalve de procedure had opgestart (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2014, p. 10). Het feit dat verzoekende partij het visum pas verkreeg toen haar oom erbij was, neemt niet weg dat zij niettemin de procedure voor haar visum gestart was. Bovendien werd tijdens haar eerste gehoor expliciet gevraagd of zijzelf het visum had aangevraagd of iemand anders dat voor haar had gedaan (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2013, p. 10). Het is dan ook opmerkelijk dat verzoekende partij toen geen enkele melding maakte

van het feit dat zij eerst zelf stappen heeft ondernomen om een visum te verkrijgen (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 31/07/2013, p. 10).

2.2.9.1. Wat de motivering betreft van verwerende partij dat de door verzoekende partij ingeroepen geheugenproblemen niet volstaan als verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden, bemerkt verzoekende partij dat uit het gehoorverslag blijkt dat haar nierproblemen haar parten blijven spelen. Deze medische problemen zullen ongetwijfeld een rol hebben gespeeld in haar concentratie en aandacht tijdens haar gehoor. Tevens blijkt uit het gehoorverslag van haar tweede gehoor dat het gehoor onderbroken diende te worden, zodat zij haar medicijn kon nemen.

2.2.9.2. De Raad bemerkt dat door verwerende partij uitgebreid gemotiveerd werd waarom de door verzoekende partij ingeroepen geheugenproblemen niet weerhouden kunnen worden ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden: *“Zij er volledigheidshalve op gewezen dat de door u ingeroepen geheugenproblemen niet volstaan als verschoningsgrond voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden. Zo dient vooreerst aangestipt te worden dat u noch tijdens uw interview bij de DVZ, noch tijdens uw eerste interview bij het CGVS melding maakte van geheugen- of zelfs concentratieproblemen. Nochtans dateert het door u voorgelegde medische attest aangaande deze geheugen- en concentratieproblemen al van 26 juli 2013, met andere woorden van een week voor uw eerste interview bij het CGVS. Pas tijdens uw tweede interview bij het CGVS, ruim een jaar later, beriep u zich plots op geheugenproblemen. Uit de neerslag van uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen tijdens uw eerste interview bij het CGVS blijkt evenmin dat uw geheugen u parten zou spelen. Tijdens beide interviews kon u immers nauwkeurige en gedetailleerde informatie verschaffen, hoewel u overeenkomstig het door u voorgelegde medische attest op dat moment reeds geplaagd werd door concentratie- en geheugenproblemen. Uit de respectieve schriftelijke verslagen kan bovendien evenmin worden afgeleid dat u de vragen niet begrepen had. Vervolgens zij benadrukt dat uit het betreffende medische attest geenszins kan worden afgeleid op basis waarvan dhr. F. (...), die trouwens een huisarts en geen psycholoog of psychiater is, tot de diagnose PTSD is gekomen. Uit dit attest kan slechts worden geconcludeerd dat de diagnose PTSD werd gesteld op basis van 1 consult en op grond van uw persoonlijke verklaringen (cfr. ‘anamnese’). Dit attest bevat bovendien geen enkele informatie over de eventuele behandeling of opvolging van de vastgestelde problemen. Meer nog, vormelijk is dit attest eigenlijk een doorverwijzingsbrief aan een andere arts. Echter de naam van de arts waaraan deze doorverwijzingsbrief zou zijn geschreven, is niet ingevuld. Aangezien dit document zodoende géén enkel uitsluitel biedt met betrekking tot de werkelijkheid, ernst of draagwijdte van de diagnose, en evenmin indicaties bevat van een eventuele behandeling of opvolging, kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing vormt voor de door u ingeroepen geheugenproblemen. Zodoende kunnen deze geheugenproblemen niet weerhouden worden ter verschoning van de hierboven opgesomde tegenstrijdigheden en vaagheden.”* Het louter opnieuw verwijzen naar concentratie- en/of geheugenproblemen tijdens haar gehoren, zonder hieromtrent enig overtuigend stuk neer te leggen, volstaat allesbehalve om desbetreffende motivering te weerleggen. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat uit het gehoorverslag van haar tweede gehoor nergens blijkt dat haar gehoor onderbroken werd, zodat verzoekende partij haar medicijn kon nemen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2014). Wel maakt de raadsman van verzoekende partij melding van het feit dat verzoekende partij nierproblemen heeft en hiervoor medicatie neemt (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2014, p. 13). Uit het loutere feit dat verzoekende partij nierproblemen heeft en hiervoor medicatie neemt, kan evenwel geenszins besloten worden dat verzoekende partij hierdoor concentratie- en/of geheugenproblemen zou hebben en niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

2.2.10. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een persbericht omtrent de drugssmokkel tussen Afghanistan en Tadzjikistan toevoegt (bijlage 2), stellende dat haar vader lid was van het zogenaamde *“Tajikistan Drug Control Agency”*, dewelke optreedt tegen drugssmokkelaars waardoor het niet uit te sluiten valt dat haar vader het slachtoffer was van het netwerk van drugssmokkelaars waartegen hij optrad, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar dergelijk artikel van algemene aard omtrent de drugssmokkel tussen Afghanistan en Tadzjikistan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Tadzjikistan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT